

Justitsministerens Skøn. Jeg skal i den Anledning ganske kort henlede Opmærksomheden paa, at der i Rose Lov var stateret eller ordineret noget, som man falder Leviratsægteskaber, d. v. s. Ægtefæber af den Natur, at hvis en Mand døde, barnløs, skulde hans Broder være forpligtet til at gifte sig med Enken. Disse Leviratsægteskaber vare jo ganske almindelige. Hvis de Herrer ville se de Stamtafler igennem, som findes i Matthæi Evangelium, ville De se, at for at faa en fuldstændig Orden i dem, maa man gribe til Leviratsægteskaber som Fortolkningsmiddel. Det skulde derfor synes, at den kristne Kirke maatte betragte særlig disse Ægtefæber som helbige, og det i enhver som helst Retning. Ikke desto mindre ser man, at Kirken i Tidens Løb netop forbyder Ægtefæber der, hvor Ægtefæber tidligere var paabudt i et saadant Slægtskabsforhold. Jeg anfører dette for at vise, at selv fra religiøs Side kan Opfattelsen af, hvad der er rigtige, gyldige og helbige Ægtefælsbetingelser differere meget stærkt i Tidens Løb, saaledes at det, som virkelig set i et Aarhundrede er paabudt, er virkelig set nogle hundrede Aar efter en Ting, som ikke paa nogen Maade tillades. De Herrer ville vide, hvor fortvivlede Kampe man har ført i England lige ned til vore Dage for at opnaa Tilladelse for Svogre til at gifte sig med deres afdøde Hustrus Søster, altsaa et Forhold, som svarer til det, jeg her har omtalt.

For Reformationen var her i Danmark Ægtefæber forbudt mellem beslægtede indtil og med fjerde Grad samt mellem Daabsfædre og Daabsbørn. Ved Reformationen fjernedes den fjerde Grad og det sidste Forhold, saaledes at Daabsfædre og Daabsbørn kunde faa Afgang til at gifte sig med hinanden. I 1770 er man kommen dertil, at Ægtefæber tillades uden Bevilling mellem Sødskendebarn og Næstfødsdendebarn samt mellem en Enkemand og hans afdøde Hustrus Søster, altsaa det lige omtalte Forhold. Jeg anfører dette for at gøre opmærksom paa, at selv i et Land som Danmark kan dog det, som man anser for fornuftige Ægtefælsbetingelser, variere, saa at man selv i dette Land synes at kunne stifte Opfattelse med Hensyn til, hvilke Ægtefæber det er absolut nødvendigt at forbyde. De to Forslagsstillere af dette lille Endringsforslag have ført denne Tanke lidt videre og have søgt, da man nu er ved at reformere paa dette Omraade, at fjerne en Ægtefælsbetingelse, med Hensyn til hvilke man ikke kan se, at den grunder sig paa noget som helst rationelt Forhold. Naar vi have gjort bette, have vi gjort det i Tillid til og med i alt Fald in-

direkte Støtte hos en meget anset juridisk Professor, Bornemann. Professor Bornemann taler om, hvorfor Ægtefæber mellem Forældre og Børn ikke ere ønskelige og ikke kunne tilstedes samt et Par Forhold, som Professor Bornemann, men ikke jeg, mener ere analoge dermed, og derefter siger han: „Det er vanskelige at begrunde Forbud mod Ægtefæber mellem Sødskende“. Altsaa Professor Bornemann gaar saa vidt, at han oven i Købet finder en Vanskelighed ved at begrunde et Forbud mod, at Sødskende, ægte og uægte Sødskende, gifte sig med hinanden. Han siger saaledes — det er i alt Fald hans Tankegang —: Hvis en Fader en Gang i Livet træffer sammen med sin Datter, ægte eller uægte født, uden at han ved, at det er hans Datter, og de to komme til at holde af hinanden og ægte hinanden, og derefter faa at vide, i hvilket Slægtskabsforhold de staa til hinanden, maa man kunne forlange, at Faderforholdet genoptages, altsaa at de to Mennesker tage sig saa meget sammen, at de opgiver Ættsforholdet og indtræde i Fader- og Datterforhold til hinanden. Men noget ganske andet er det, hvis et lignende Tilfælde indtraadte mellem to Sødskende. Hvis to Sødskende, der ikke vidste, at de vare Sødskende, traf hinanden i Livet, forelskede sig i hinanden, giftede sig med hinanden og saa fik at vide, at de vare Sødskende, hvad saa? Ja, det er noget ganske andet, siger Professor Bornemann, end naar et saadant Forhold indtraf mellem Fader og Datter. Og han slutter sin Undersøgelse med den Udtalelse, at Ægtefæber mellem Broder og Søster undtagelsesvis kan være sædeligt tilladeligt, altsaa moralsk tilladeligt. Se De, mine Herrer, saa vidt vare vi nu for 40 Aar siden, at en dansk Professor kunde udtale sig saaledes om en saadan Ægtefælsbetingelse. Naar vi nu 40 Aar senere ville se, hvad et Par fremstredne, frifindede Mænd holde paa, ja, saa er det blot dette, at besvogrede ved Justitsministerens Tilladelse kunne komme til at indgaa Ægtefæber med hinanden. De ville i disse to Data have tilstrækkelig Forstaaelse af, hvorledes Frifindet har bevæget sig her i dette Land. For 40 Aar siden var man saa frifindet, at man fra Universitetets Værestole kunde drøfte selv Sødskendes Ægtefæber med hinanden, og nu ser det saaledes ud, at man maatte ikke kan samle mere end to Stemmer om et Forslag, der skulde give besvogrede Ret til med Justitsministerens Tilladelse at blive gifte. Jeg anfører netop dette, for at de kunde se Graden af den Radikalisme, med hvilken de to Forslagsstillere ere gaaede frem.